

in najde vse in vidi vse, kar krije molk neskončnosti. In svet, nad katerim vihra, pregleda kakor pisano krpo, pretiplje gore kakor igrače in pobrodi po morjih kakor dete po dežnih lužah.

— To je svoboda, to je svoboda! vriska mož in kriči ljudem, ki jih vidi mrgoleti po zemlji kakor mravljince.

— Čujte, ozrite se, glejte svobodnega!

Mož upije in divje vihra križ in kraž pod svetlim solncem in mimo njega in preko njega in suče silno kobilo kakor krmilce lahkega čolna in ogromna žival se smeje s smehom, ki treska kakor grom in strela in odmeva od svetov do svetov po prostoru neskončnosti.

Ali ljudje mrgole kakor mravlje, a nihče ne čuje, nihče ne obrne glave in ne pogleda. Jahač potegne uzdo in obtiči. Kobila strmi in grize uzdo, jezdec je mrk, ne trene z očmi, ne trene z usti, ne trene z glavo. Nenadoma vidi, da leži njegovo telo v tesni izbi, v megli in mraku, vlažno in mrzlo. Naenkrat spozna, da ni več človek.

Mrtev je.

Ignacij Gruden:

Jesenski večer.

Preko jesenskega brega
prvi se muren glasi;
mrak na vinograde lega,
plaho pod latniki bega
in se gosti.

Tiho je v bregu, vse mirno,
oljke v polsnū šeleste,
in skōzi zarjo večerno
padajo sanje v nemirno
moje srce.

